

[Jytte Andersen]

Arbejdsministeren har både i skrift og i tale forsøgt at gøre en sådan omvendt bevisbyrde til et problem i forhold til muligheden for behandling i det fagretlige system. Vi synes, det er dårlige undskyldninger; selvfølgelig påvirker en omvendt bevisbyrde overhovedet ikke de normale procedurer. Arbejdsretten kan selv definere, efter hvilke principper der arbejdes i forskellige sager.

Jeg vil godt på Socialdemokratiets vegne også udtrykke skuffelse over manglende radikal indflydelse på dette forslag. Hvad er baggrunden for, at Det Radikale Venstre ikke kan gå med til, at hvis en lønmodtager har rejst krav om ligeløn, skal det være forbudt at afskedige ham eller hende? Hvorfor kan Det Radikale Venstre ikke gå med til genansættelsesret, hvis en afskedigelse er sket på et usagligt grundlag, og hvad er baggrunden for, at man ikke vil gå med til, at der kan gives op til 78 ugers løngodtgørelse, som det er tilfældet, hvis man er fyret på grund af foreningsforhold?

Jeg vil godt anmode arbejdsministeren enten i dag eller i Arbejdsmarkedsudvalget i morgen, hvis han ikke er i stand til det nu, at give os en redegørelse for, hvor langt sagen omkring omvendt bevisbyrde er kommet i EF-regi. Det synes jeg vi bør have, inden vi skrider til tredje behandling.

Jeg vil afslutningsvis sige, at vi kan ikke i Socialdemokratiet skjule vores skuffelse over, at der i forslaget efter vores opfattelse ligger et kvindepolitisk svigt fra regeringens side, fordi man kunne være kommet længere og have gjort ligelønsloven perfekt.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der vil jo ikke blive tale om, at dette ændringsforslag kommer til at koste flere penge, hvis lovens ord om, at man skal følge ligelønstankegangen, vel at mærke bliver overholdt. Så det kan ikke være noget i retning af, at det bliver for dyrt for arbejdsgiverne, som bør afskrække fra at stemme for ændringsforslaget, for hovedessensen i det er jo, at der skal være tale om en godtgørelse på op til 78 ugers løn, såfremt disse regler om ligeløn bliver overtrådt. Der er altså tale om, at hvis man bliver uberettiget afskediget, fordi man har krævet ligeret og ligeløn, skal man kunne få en godkendelse eller godtgørelse på et vist antal ugers løn, hvis man ikke kan komme tilbage til virksomheden.

Man hører jo meget ofte ude omkring på møderne – ikke mindst i forbindelse med valgkampe – især kvindelige politikere, med en enkelt undtagelse, stå op og tale om, at kvinder skal behandles lige så godt som mænd, det manglede bare. Men hvor er nu de borgerlige kvinder, som plejer at sige, at selvfølgelig skal der være ligestilling? Hvor er I henne i denne debat? Desværre ser det ikke ud til, at de kommer på talerstolen, og det er jeg lidt ked af, så jeg håber, jeg har provokeret lidt med det, jeg har sagt her. Hvis ikke, skal jeg nok lade være med at provokere yderligere af hensyn til Folketingets forretningsorden.

Jeg skal anbefale de foreliggende ændringsforslag. Det er Socialdemokratiet, der har fremsat dem, vi har tilsluttet os dem, og vi har ikke selv stillet yderligere ændringsforslag, fordi vi mente, det var vigtigt, at debatten netop kom til at omhandle dette punkt. Derfor har vi ikke lavet andre forslag, men det har vi til det næste, vi skal diskutere.

Jeg vil også sige en ting yderligere som argumentation for, at man bør holde sig til nogenlunde samme satser og regler i lovgivningen. Vi taler meget om regelforenkling, ikke mindst inden for arbejdsministerens område, og her er altså tale om, at vi står med to ligeretslove, hvis vi kan kalde det sådan. I L 63 er der én sats, og i den, vi skal diskutere om et øjeblik, lovforslag nr. L 64, er der en anden sats at gå efter ved uberettigede afskedigelser og bøde derfor.

Jeg synes, det er rimeligt at gøre det så enkelt som muligt, og det vil være at tage 78-ugers-reglen. Den koster som sagt ikke nogen én krone, hvis man vel at mærke overholder, at kvinder skal lønnes fuldt ud som mænd.

Glønborg (KRF):

I betænkningen har jeg lovet at gøre rede for Kristeligt Folkepartis holdning til de 2 ændringsforslag, som Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti har stillet.

Det bliver desværre et nej til det første. Selv om vi er enige med de to partier om, at en arbejdsgiver ikke må afskedige på grund af et fremsat krav om ligeløn, mener vi, at sagen er mere kompliceret, end ændringsforslaget forudsætter. Problemet er bl.a. selve fremsættelsen af kravet. Jeg forudser en række sager, hvor en afskediget medarbejder vil påberåbe sig denne paragraf. Så skal de to parter diskutere,